

ВАСИЛ ЦОНЕВ
СПАС ПЕТРОВ АНДРЕЕВ
ПАТРОН НА УЧИЛИЩЕТО ЗА
БАВНОРАЗВИВАЩИ СЕ

chitanka.info

Вие не знаете как трагично се развиха детството и младостта на Спас Петров Андреев. След като неколkokратно бе късан на приемния изпит в училището за бавноразвиващи се, най-сетне с връзки той успя да влезе като редовен ученик в гореспоменатото заведение. Там премина детството му, там премина младостта му и накрая, вече двадесет и една годишен, Спас получи свидетелство за завършен трети клас.

Бележките му не трептяха с ореола на славата, но освен поредицата от тройки, накрая се извисяваха със сияйна светлина две шестици — по физкултура и добро поведение.

Със своя благ характер и отзивчивост към бедите и страданията на своите съученици Спас спечели любовта на цялото училище. Красиво беше да се наблюдават сълзите, които шуртяха от очите на учителката по пеене. Благодарение на Спас тя защити дисертацията си за „кандидат на науките“, като направи обстойно обследване на музикалните способности (ако би могло да се каже така) на своя ученик. Вместо да пее гамата нагоре, той, по някакъв странен и бих казал — причудлив начин, започваше от „до“ и вместо да кара нагоре, към горното „до“, пееше надолу, като след всяка нота приклякаше и когато стигаше до най-долното „до“, вече седеше на пода.

Беше заснет филм за тази феноменалност, който спечели сребърната ракла в конкурса за бавноразвиващи се режисьори в град Перпинян.

В частен разговор директорът на училището, с топъл и наставнически глас обясни на Спас, че пред него се открива светът. Благодарение на капризите на съдбата, тя не беше облагодетелствала бедното дете, но въпреки това имаше редица служби, които можеха да бъдат заети от граждани далеч по-малко надарени, а именно — поливач в градини с цветя, в които жужукат привечер майски бръмбари, а нощно време се осветяват от безброй светулки. Вой на безпризорни кучета (кой знае защо лоши хора ги наричат „помияри“) оприличаваше градските градини на аржентинските пампаси, прериите на Оклахома и отъпканите от антилопите гну савани на Серенгети.

А песните на закъснели пияници ни връщаха към серенадите под балконите на Толедо, Саламанка и Кордова.

А шепота на влюбените:

— Обичам те...

— А мене — питаш ли ме?

— И ти ли?

— Уха!

И т.н.

Ех, красиво е да си поливач на градски градини!

Или да речем — мияч на леки коли...

Двуместна, открита спортна кола. В нея седи руса красавица, чиито къдрици драскат паважа. А ти миеш колата, загледан в бездънните ѝ очи, и в унес започваш да бършеш измитото с русите ѝ къдрици.

— Колко сте оригинален! — плясва с ръце красавицата, като гледа изменения цвят на косите си. — Утре ще ги боядисам в същия цвят!

Или да речем — пиколо в хотел.

Англичанки, датчанки, холандки, французойки — всичко търчи към теб с огромни куфари, напляскани с печати.

Ти естествено вдигаш ръце — моля ви, имам само две ръце, а те клатят глави:

— Не, скъпи — ние сами ще носим всичко, дори и теб...

— Ех, живот се открива пред теб, Спасе! — изтри сълза предателка директорът на училището. — Върви напред и живей!

И Спас заживя. Две години в трудововъзпитателен лагер, сетне — три години в строг режим, а накрая поумня.

Може да се живее и честно.

И стана този Спас Петров Андреев, който знаем сега и който достойно зае мястото на патрон на училището за бавноразвиващи се.

— Естествено — каза той на питомниците, — науката е затворена за нас. Няма да може да станете инженери, архитекти, лекари, учители, химици. Ще ви се наложи да дадете усилията си и честния си труд като бармани, продавачи на бензин, продавачи на месо, управители на ресторанти и универмази. В смисъл — ще навлезете бодро в сферата на системата на обслужването на по-висшите категории граждани.

Но не губете кураж. За разлика от научните работници вие няма да работите по осем часа, няма да има „уикенд“ за вас. По двадесет и четири, по двадесет и пет часа ще късате нерви, сърца и мишци, за да задоволявате населението. Няма да получите ордени, за вас няма да

пишат във вестници, телевизията ще ви снима само в краен случай, ако сте съвсем невнимателни.

Но затова пък ще имате право след известно време да се оттеглите в кокетните си вилички, да обикаляте страната с износени мерцедеси и кадилаци, и да обзаведете скромните си петстайни апартаменти с персийски килимчета, позлатени божества от Бирма и Непал, в косите на жените ви ще бъдат втъкани орхидеи от Борнео, за да допълват блясъка на филигранно изработените колиета от Ротердам и Амстердам.

Тъжно, знаем, ах, как е тъжно да се води такъв живот — далеч от наука, далеч от големите зали, в които се свири Бетховен, Хендел, Вивалди и Дебюси. Но вие ще знаете — че и тук, в този скромен фронт — сферата на обслужването, вие сте дали своята лепта.

Не, не плачете. Нека ангелите, които ще висят над вашите мраморни надгробни паметници, сторят това.

Амин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.